

Klasszikusok képregényben

ÁTDOLGOZTA LEWIS HELFAND
RAJZOLTA VINOD KUMAR

VENTUS LIBRO KIADÓ

Az eredeti kiadás munkatársai:

Átdolgozta	:	Lewis Helfand
Rajzolta	:	Vinod Kumar
Képszerkesztő	:	Jayshree Das
Színezés	:	Prince Varghese
Borító	:	Jayakrishnan K P (tervező/színező), Amit Tayal (rajzoló)

A magyar kiadás munkatársai:

Sorozatszerkesztő	:	Diószegi Endre
Fordította	:	Németh Dorottya és Diószegi Dorottya
Szerkesztette	:	Füzesiné Széll Szilvia

Az elektronikus változat elkészítésében közreműködött:

Gröb Krisztián, Pekó Zsolt		
Projektvezető	:	Földes László

www.multimediplaza.com
info@multimediplaza.com

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Jonathan Swift: *Gulliver's Travels*
Kalyani Navyug Media Pvt Ltd. www.campfire.co.in

ISBN 978-963-09-6934-5
ISSN 2062-2155

Minden jog fenntartva

© 2010 Kalyani Navyug Media Pvt Ltd
© Ventus Libro Kiadó 2011
© Hungarian translation Németh Dorottya 2011

Felelős kiadó a Ventus Libro Kiadó
és Kereskedelmi Kft. ügyvezető igazgatója

A szerzőről

Jonathan Swift 1667. november 30-án született Dublinban. Első állását Angliában kapta, ahol a család barátjának számító nyugalmazott diplomata, Sir William Temple titkára lett. Swift felszentelt anglikán pap is volt.

Számos esszé és politikai pamflet név nélküli vagy álnéven történő megírása után 1704-ben készült el első jelentősebb munkája, a *Hordómese*. 1710–1711-ben a *The Examiner* című hetilap szerkesztőjeként dolgozott. Esszéiben és regényeiben szellemes, ám kíméletlen szatírával írt a kor legfontosabb politikai, vallási és társadalmi problémáiról. A *Gulliver utazásait*, talán leghíresebb regényét 1726-ban jelentette meg először. A *Szerény javaslat* című munkájában (1729) keserű iróniával azt indítványozza, hogy a szegényeknek élelem gyanánt kellene eladniuk gyermekeiket a gazdagoknak.

Jonathan Swift 1745-ben halt meg. Minden idők egyik legnagyobb szatirikusának tartják.

Liliput királya

Brobdingnag királya

Brobdingnag királynéja

Glumdalklics

Egy laputai

Egy yehu

Nyihahák

Gulliver felesége

Lemuel Gulliver

Mindig hittem abban, hogy az utazás lesz a sorsom.

Saját pénzemen kitanultam a hajózás mesterségét, a matematikát és minden olyan dolgot, ami egy utazónak szükséges lehet.

Lemuel Gulliver, ugyebár? Önt a figyelmembe ajánlották.

Mesterem, a kiváló londoni sebész, Mr. James Bates azt javasolta, hogy a *Fecske* fedélzetén vállaljak hajóorvosi állást.

Miután három és fél éven át dolgoztam együtt Abraham Pannel kapitánnyal, úgy döntöttem, Londonban telepszem le. Legényéletemre ráunva elvettem aztán Mary Burtont.

1699. május 4-én hajóztunk ki Bristolból. Eleinte jól ment a dolog, de csakhamar heves viharba keveredtünk Van Diemen földjétől északnyugatra.

Hatan, köztük jómagam is, leeresztettük a mentőcsónakot, és megpróbáltunk eltávolodni a hajótól és a szikláktól. Addig eveztünk, ameddig csak erővel bírtuk.

A dolgaim azonban nem mentek túl jól, ezért ismét tengerre szálltam. William Prichard kedvező ajánlatát fogadtam el, aki az *Antilop* kapitánya volt.

A legénység tizenkét tagja pusztult el a megfeszített munka és a rossz ellátás miatt. A többiek is nagyon legyengültek.

Körülbelül fél óra múlva a csónakot felborította egy hatalmas hullám.

Hogy mi lett a társaimmal, azt nem tudom, de feltételezem, mindnyájan a tengerbe veszttek. Ami engem illet, úsztam, amerre a jó sorsom vezetett, majd a szél és a felkorbácsolt hullámok vittek tovább.

Kijutottam a partra, és elaludtam. Amikor felébredtem, éreztem, hogy a karomat és a lábamat szorosan lekötözték.

A testemen is vékony kötelek feszültek a nyakamtól a combomig.

Éreztem, hogy valami mozog a bal oldalamon, ami egyre feljebb kúszott a mellkasom felé, majd tovább az államig. Megpróbáltam lenézni...

...és láttam, hogy egy emberi lény az, amely nem lehetett nagyobb, mint tizenöt centiméter.

Éreztem, hogy még legalább negyvenen követik.

Hekina degul!

Kényelmetlenül feküdtem, próbáltam magam kiszabadítani.

Végül sikerült elszakítanom a köteleket. A bal karomat rögzítő pöcköket is ki tudtam húzni.

Tolgo fonak!

Éreztem, hogy ezer tű szúrja meg a bal kezemet. Nyílveszők voltak.

Aúúúúúúúú

Újabb nyílzápor következett, még hevesebb, mint az előző.

Megint megpróbáltam szabadulni, de ekkor ismét kilőttek egy sorozatot.

Gondoltam, jobban teszem, ha nyugton maradok, és azt terveztem, hogy a sötétség beálltáig így fekszem. Akkor a már szabad bal karomat használva könnyedén kiszabadítottam magam.

Jó okom volt feltételezni, hogy a lehető legnagyobb hadsereggel is könnyedén el tudok bánni, ha csupán ekkora emberekből áll.

A hangokból ítélve egyre többen jöttek.

Langro
dehul szan.

Egy fontosnak tűnő ember hosszú beszédet intézett hozzám, amiből egy szót sem értettem.

Szinte elájultam már az éhségtől, hiszen amióta elhagytam a hajót, egy falatot sem ettem. Kezdtém elveszíteni a türelmemet...

...és a kezemet a számhoz emeltem. Így próbáltam jelezni, hogy éhes vagyok.

Az ember megértette, mit akarok. Jelentette kérésemet a királynak, aki ételekkel teli kosarakat hozatott nekem.

A kosarakban kenyér és többféle állat húsa volt. Egyszerre két-három húst is bekaptam, a kenyérből pedig három veknit is lenyeltem.

Egy magasabb beosztású személy mutogatni kezdte, hogy jól fognak bánni velem... de fogolyként kell bevinniük a fővárosukba.

Tudtukra adtam, hogy engedelmeskedem nekik.

Arra gondoltam, hogy ismét szabadulni próbálok. De újra megéreztem a nyilak csípését az arcomon és a kezemem...

Úgy tűnik, amikor megérkeztem, az uralkodó elrendelte, hogy kötözzenek meg...

...küldjenek elegendő élelmet nekem, amelybe álmport keverték...

...és egy különös szerkezetet készítettek, amellyel a városba szállítottak.

Ez a parancs elsőre merésznek és veszélyesnek tűnhet. Ahogy én látom, roppant óvatos és nagylelkű lépés volt. Ezenkívül okos is.

Ha például ezek a csöpp emberek meg akartak volna ölni álomban, én felébredtem volna a fájdalomra. Dühömben semmi nem gátolhatta volna meg, hogy kiszabaduljak...

...akkor pedig nem kegyelmeztem volna nekik.

Egy hatalmas, régi templomba vittek, a birodalom legnagyobbikába, amelyet csak országos ünnepélyeken használtak.

A láncok a lábamon lehetővé tették annyit, hogy kinyújtózkodjak és kényelmesen elheveredjek.

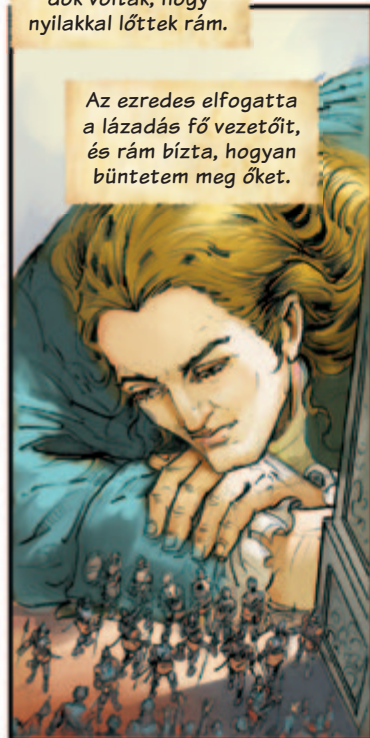
A császár csodálattal vizsgálgatott.

Úgy két óra elteltével őrséget rendeltek mellém, hogy megóvjanak a türelmetlen nép haragjától és kíváncsiságától.

Egyesek olyan bolondok voltak, hogy nyilakkal lőttek rám.

Az ezredes elfogatta a lázadás fő vezetőit, és rám bízta, hogyan büntetem meg őket.

Megragadtam őket a jobb kezemmel, és úgy tettem, mintha elevenen le akarnám nyelni őket.

Ááááááá!

Szegény emberek eszeveszettül ordítottak, az ezredes és katonái rémülten néztek...

...amikor elővettem a zsebkésemet.

Csak néztem az embereket és a katonákat, akik mind örvendeztek nagylelkűségemen.

Ezzel kivívtam tiszteletüket, és nagyban növeltem tekintélyemet az udvarban.

A bíróság úgy döntött, hogy az etetésem túlságosan drága lenne, és talán még az országot is romba döntené.

Ki akartak éheztetni, de attól tartottak, hogy egy ilyen hatalmas test bomlása esetleg pestist okozhat.

Félelmük hamar elmúlt, amikor elvágtam foglyaik köteleit, és szépen a földre helyeztem őket. Hanyatt-homlok menekültek, hátra se néztek.

Még nagyban folyt a vita, amikor két tiszttel beszámolt nekik arról, hogyan viselkedtem a bűnözőkkel. Ez kedvező színben tüntetett fel a király szemében.

Kinevezett egy bizottságot, amelynek minden áldott reggel ételt és italt kellett hoznia nekem.

Ellentételezésésként arról rendelkezett, hogy a kincstár fizesse a költségeket. Az alattvalóit nem terhelte feleslegesen.

Azt is parancsba adta, hogy hatszáz ember legyen a személyes szolgálatomra. Háromszázan pedig a szabóim lettek.

A király a legnagyobb tudósokat bízta meg azzal, hogy tanítsanak meg a nyelvükre.

Első megtanult szavaim arról szóltak, hogy a király garantálja számomra a szabadságot.

Válaszában közölte, hogy előbb alá kell írnom egy békeszerződést, amelyet országára nevében ő állít össze.

Később azt mondta, hogy a tisztet meg szeretnék motozni. Beleegyeztem.

A derék férfiak mindenről pontos leltárt készítettek. Amikor rábukkantak a zsebórára, rendkívül elcsodálóztak.

Úgy vélem, ez vagy valamilyen ismeretlen állat, vagy egy istenség, amit a Hatalmas Emberhegy imád.

A jövődómondójának nevezte, és azt mondta, hogy élete minden cselekedetének idejét meghatározza.

Tenyerembe vettem a két tisztet, majd a kabátzsebembe tettem őket. Ezután következett a többi zsebem.

A kardjaimat, pisztolyaimat és puskaporomat kocskikon szállították át a király kincstárába, de a többi holmit visszaadták.

Amikor felolvasták a leltárt a királynak, kérte, hogy mutassam meg az egyik „üreges vascsövet”, ami alatt a pisztolyomat értette.

Kívánságára elmagyaráztam neki a fegyver működési elvét, és puszkaporral töltöttem meg.

Volt egy titkos zsebem is, amit nem vizsgáltak át, ebben tartottam a szemüvegemet és több más apró holmit.

A vizsgálat után a király és tanácsosai azt a határozatot hozták, hogy bizonyos feltételek mellett szabadon bocsátanak.

Engedélyünk nélkül az Emberhegy nem hagyhatja el birodalmunkat.

Különös gondot kell fordítania arra, hogy szeretett alattvalóink közül egyet se tiporjon el.

Mindenbe beleegyeztem, bár a határozat bizonyos fejezetei és cikkelyei nem voltak éppen kedvemre valók.

A Blefusku-szigeten élő ellenségeinkkel szemben szövetségesünk lesz, és mindent megtesz, hogy elpusztítsa a flottájukat.

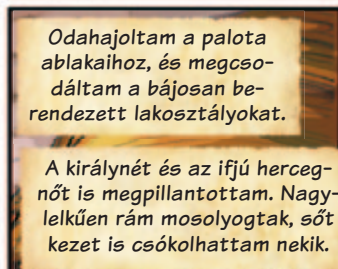

Miután visszakaptam a szabadságomat, elsőként azt kértem, hadd tekintsem meg Mildendót, a hatalmas várost. Ebbe a király könnyen beleegyezett.

Minden embernek szigorúan megparancsolták, hogy maradjon a házában.

Úgy vélem, hosszú utazásaim során soha nem láttam még ennél népesebb települést. A város legalább ötszázezer lelket számlált.

Odahajoltam a palota ablakaihoz, és megcsodáltam a bájosan berendezett lakosztályokat.

A királynét és az ifjú hercegnőt is megpillantottam. Nagylelkűen rám mosolyogtak, sőt kezet is csókolhattam nekik.

Egyik reggel látogatóm érkezett: Reldresal, a király magántitkára jött el hozzám.

Bár úgy tűnhet, virágzó birodalomban élünk, két gonosz erő munkálkodik köreinkben...

...egy belső és egy folyamatos invázióval fenyegető, hatalmas külső ellenség ármánykodása.

Ami az elsőt illeti, két pártra szakadt országunk, vagyis a trameksonokra és a slameksonokra.

Cipőjük sarka különbözteti meg őket egymástól: ők a lapos-sarkúak és a magas-sarkúak.

A belső viszálykodás közepette a Blefusku-sziget lakói folyamatosan fenyegetnek bennünket.

Liliput és Blefusku hatalmas birodalma már harminchat éve ádáz harcot vív egymással a tojások miatt.

A tojások miatt?!

Igen. A tojást egykor a laposabbik végén törték fel étkezés előtt.

De jelenlegi uralkodóknak nagyapja gyermekkorában tojástörés közben sajnos megvágta az egyik ujját. Ezután apja kiadott egy rendeletet, miszerint minden alattvaló köteles a hegyesebbik végén feltörni a tojást.

Az emberek annyira elleneztek ezt a törvényt, hogy történelmünk során hat lázadásra került sor emiatt.

Tizenegyezer ember inkább a halált választotta, mintsem a hegyes végén törje fel a lágy tojást.

Szerény nézetem szerint minden ember döntse el maga, hogy melyik számára a kényelmesebb.

De a véres összecsapások folytatódtak, és az ellenségnek ma már hatalmas flottája van. Arra készülnek, hogy megtámadjanak minket.

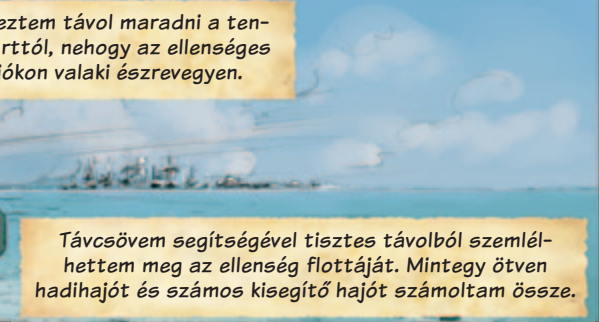
Tudattam a titkár úrral, hogy külföldi lévén talán nem szerencsés, ha beleavatok ezekbe az ügyekbe.

Ugyanakkor életem árán is kész voltam megvédeni a királyt és birodalmát mindenféle agresszor ellen.

Igyekeztem távol maradni a tengerparttól, nehogy az ellenséges hajókon valaki észrevegyen.

Távcsővem segítségével tisztess távolból szemlélhettem meg az ellenség flottáját. Mintegy ötven hadihajót és számos kisegítő hajót számoltam össze.

Aztán eszembe jutott valami. Szóltam Reldresalnak, adjon nekem sok-sok erős zsineget és vasrudakat.

Összezsavartam a rudakat, a végüket kampóvá hajlítottam, és ötven kampót kötöttem a zsinegekre.

A kötelekkel a kezemben elsétáltam az ellenséges hajókhoz.

Minden hajó orrába beleakasztottam egy kampót, majd a zsinegeket a markomba fogtam.

Miközben munkálkodtam, az ellenség számtalan nyilat lőtt ki rám. Ezek igen fájdalmasak voltak, és akadályoztak is.

Leginkább persze a szemem világát féltettem, amit könnyen el is veszíthettem volna, ha nem veszem fel a szemüvegemet.

A bicskámmal elvágтам a hajók horgonykötelét, miközben legalább kétszáz nyilvessző állt a karomba és a hátamba.

Az ellenségnek fogalma sem volt arról, mik a szándékaim...

...de amikor észrevették, hogy az egész hajóhad elindul egy irányba, és látták, hogy én mozgatom őket, olyan kétségbeesett üvöltözésbe kezdtek, hogy...

Ááááá!

Álj! Álj!

Hová mennek?

...szavakkal le sem tudom írni. Kitért a pánik a hajókon.

Mivel a víz alatt úsztam, a király azt hitte, megfulladtam, az ellenség flottája pedig megindította a támadást.

De hamarosan megnyugodott, amikor látta, hogy sértetlenül kiérek a partra, kezemben pedig ott a hajókat húzó zsinagköteget.

Éljen soká Liliput hatalmas királya!

A király annyira megörült nekem, hogy ott nyomban megajándékozott a Nardak címmel. Ez volt a legnagyobb megtiszteltetés.

Az ünnepség azonban nem tartott sokáig.